

Романов І.І.,

*викладач кафедри іноземних мов
Національної академії внутрішніх справ*

ЗМІСТ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ НАВЧАННЯ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

В сучасних умовах знання іноземної мови є невід'ємною частиною для багатьох фахівців різних сфер. Ми говоримо про майбутніх правознавців для яких так само важливо знати іноземну мову, оскільки, по-перше, Україна інтегрується в європейський простір й знання хоча б однієї іноземної мови буде обов'язковою умовою, а по-друге, багато майбутніх правознавців в повсякденній роботі будуть стикатися з потребою використовувати дану мову. Саме тому, вивчення мови є важливим аспектом для подальшої роботи. Але постає питання як саме навчати, оскільки кожен студент/курсант приходить з абсолютно різним рівнем підготовки, рівнем знання іноземної мови, а також у кожного різна мотивація, способи запам'ятовування й таке інше. Через те й виникає питання залучення диференціації у процес навчання іноземної мови.

Передумовою ефективного вивчення іноземної мови є мотивація курсантів та здатність викладача виокремити та віднайти найкращий підхід до кожного окремо або групи осіб аби умови для вивчення іноземної мови були сприятливими та комфортними й студенти/курсанти мали бажання вивчати мову.

Диференціація навчання є комплексним, складним, багатосистемним та методичним явищем, вивченням якого займалося багато вітчизняних та зарубіжних науковців. «Диференціація» - врахування індивідуальних особливостей учнів в такій формі, коли учні групуються на основі будь-яких особливостей визначених викладачем; зазвичай навчання в такому випадку відбувається за декількома різними навчальними планами та програмами [3].

Диференційоване навчання має на меті створити такі умови для навчання аби якомога краще можна було реалізувати можливості студентів для успішного засвоєння матеріалу. Як ми зазначали раніше, що кожен студент/курсант приходить з різним рівнем володіння іноземною мовою, рівнем мотивації, тощо. Також велику роль грає й психологічний аспект: мислення, пам'ять, які є індивідуальними у кожного. Таким чином, працювати з усіма однаково буде неправильно: оскільки викладач має лімітований час, а навчити треба всіх. Виходячи з

різного рівня знання іноземної мови то хтось буде опановувати матеріал швидко, а хтось буде мати неабиякі труднощі при оволодінні матеріалом. Звідси випливає, що викладач повинен звертатися до диференційованого навчання для того, щоб навчальний матеріал був посильний для всіх студентів/курсантів.

Диференціація полягає у всеосяжному пристосуванні змісту і процесу навчання до індивідуальних можливостей студента/курсанта [4]. Здійснення диференціації передбачає:

- вивчення типологічних особливостей студентів та рівня їх успішності з метою загальної оцінки їх можливостей;
- організаційне розв'язання проблеми диференціації, наприклад, поділ групи на підгрупи з урахуванням навчальних можливостей студентів/курсантів, виокремлення сильніших та слабших підгруп;
- вивчення вимог програми і структури змісту навчального предмета з огляду його можливого розширення, скорочення, спрощення, дозування, градування, тощо;
- побудова на цій основі різнорівневих навчальних задач, вибір методів та форм їх вирішення [4].

В умовах диференційованого навчання відбувається виокремлення або розподіл груп студентів/курсантів та побудова навчального процесу, який буде відповідати певним особливостям суб'єктів навчання.

Диференціація навчання є комплексним, складним, багатосистемним та методичним явищем. Диференційоване навчання є необхідним на заняттях й залежить від рівня підготовленості та навченості, труднощів з навчальним матеріалом. Також, слід пам'ятати й про психологічний аспект: зацікавленість студента/курсанта, зосередженість, схильності, вміння аналізувати та критично мислити, тощо. Головна ціль диференціації полягає в тому, щоб забезпечити найбільшу продуктивність на занятті та щоб у студента/курсанта не залишилось прогалин у знаннях з відповідних тем.

Отже, таким чином ціль диференціації навчання полягає в тому, щоб створити кожному студенту/курсанту умови для максимального розвитку його здібностей на заняттях при тому враховуючи певні його індивідуальні особливості. Диференційоване навчання є складним та комплексним процесом, який передбачає розподіл групи студентів/курсантів на декілька підгруп на основі певних критеріїв. Викладач повинен мати високий рівень підготовки аби вміло розподілити групу та бути здатним готувати посильні завдання для

кожної з цих груп. Більш того, для успішного диференційованого навчання викладачу слід ретельно вивчати інтелектуальні та психологічні особливості студентів/курсантів аби в подальшому адекватно та правильно об'єднати їх у групи.

Список використаних джерел

1. Ніколаєва С.Ю. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах: підручник. Вид. 2-е, випр. і перероб. / Ніколаєва С.Ю. - К.: Ленвіт, 2013. - 328 с.
2. Саттарова С.Т. Испытания индивидуализации обучения иностранным языкам / Саттарова С.Т. // Молодой ученый. - 2014. - №1. - С.571-574.
3. Унт И.Э. Индивидуализация и дифференциация обучения / Унт И.Э. - М.: Педагогика, 1990. - 192 с.
4. http://pidmchmki.com/ПІІІІ513/pedagogika/diferentsiatsiya_na_vchanny